

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Via Vitæ Operis Hvivs Hypothesis

Florentius <Batavus>

Antverpiae, 1551

De humilitate, & paupertate spiritus. Ca. 14.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30077

IMPEDIMENTIS ET ADIVMENTIS 25
enim duo fiducia & opus bonū, aut certè cō-
tinua benè operandi sedulitas, mutuo sibi
copulari debēt, sicuti arcanæ passim nobis
literæ manifestāt. Spera enim inquit David ^{Psa. 34.}
in domino, & fac bonitatem, & pascere in ^{Psa. 40.}
diuitiis eius. Rursus idem alias. Sacrificate
sacrificiū iustitiæ, & sperate in domino. Nā
si ea facere negligimus, quæ Deus nobis fa-
cienda mandauit, æquissima omnino ratio-
ne qui pollicitus est, nobis poterit denegare
& q̄ Deo infidelis est, non est vnde sibi quic-
quam ab eo possit polliceri.

De humilitate, & paupertate spiritus. Ca. 14.

EST etiā aliud peculiare quoddā spiri-
tualis profectus adminiculum cui libet <sup>3. adminicu-
lum.</sup>
progredi cupienti necessariū nedū vti-
le, quæ est spiritualis quidā paupertas, & ex
hac pficiscens diuina quædā, vt ita dicā, auaritia,
nēpe spiritualis illa fames & sitis, quā
Dominus ipse nobis cōmendat dicens. Beati ^{Mat. 5. 6.}
qui esuriunt & sitiunt iustitiam, quoniam
ipsi saturabūtur: hoc est beati illi, qui ingēti
semper tenentur desiderio, vt seipsis indies
euadant meliores iustioresque, nec vnquā sibi
persuadēt abūdē se esse iustos aut probos
sed illud sedulè cogitāt, q̄ Christus suis dice-
bat apostolis. Quū feceritis oīa q̄ præcepta ^{Luc. 17. 6.}
sūt vobis, dicite, serui inutiles sum⁹: q̄ debui

mod

Dñ

mus fa-

DE SPIRITVALIS VITAE
mus facere fecimus. Quibus sanè verbis
apertè intelligimus, quam nunquam magni-
ficè de nobis sentire debeamus, etiamsi sin-
gulis satisfecerimus diuinis mandatis, aut
nullis etiam fuerimus obnoxij peccatis: nam
hoc ipsum vel ob solam nostri creationem
Deo debemus. Ipse enim nulla nobis in re
obligatus est, contra autè nos illi quicquid
ad ipsius gloriam valent us præstare obligamur.
Procul igitur absit, vt ipsi nobis ob no-
stras virtutes aut benefacta placeamus, qua-
si per ea Deo ad promerendum ipsius re-
gnum satisficiamus, nam cœleste illud pre-
mium omne prorsus meritum transcen-
dit, tametsi illud gratuita sua liberalitate,
hac nobis lege donauerit promerendum, si
ipsi pro nostra virili parte obsequamur. Nā
quod cœleste regnum promereri possit per
temporalia benefacta quæ admodum mo-
dica sunt gratuitum planè & purū Dei do-
num est. Nemo ergo suæ vitæ fidat aut blā-
diatur, quantumuis etiam sit aut videatur
sanctimonia conspicuus, quin potius illud
apostoli secum reputet & fateatur, Nihil
michi conscius sum, sed non in hoc iustifica-
tus sum: Qui autè iudicat me dominus est:
& illud Iesaiæ, Quali pannus mēstruatē vni-
uersæ iustitiæ nostræ. Præterea quicquid
boni

1. Cor. 4. a.

Ies. 64. b.

IMPEDIMENTIS ET ADIVMENTIS 26
boni operamur, quoniam virtute id opera-
mur diuina, merito non nobis illud, sed illi
acceptū ferre debemus, dicentes cum pro-
pheta. Non nobis domine, non nobis, sed
nomini tuo da gloriam. Hoc ergo pacto ip-
si nos semper humiliemus, & salutari timo-
re cohibeamus: quisquis enim humilis est, ve-
rē Christi discipulus est. Discite inquit à me
quia mitis sum, & humilis corde. Fœlix pro-
inde quisquis hanc virtutem nactus est, nā
is maxime ad maiore virtutum profectū ac-
comodus est, nimirum spirituali illa fame
cū eis imbutus de quibus in suo cantico bea-
tissima redemptoris nostri genitrix decāta.
Esurientes impleuit bonis & diuites dimittit
inaneis. Atque eatenus sanē se quisq; aut p-
fecisse aut comperiet defecisse, quatenus se
cernit humilem in cunctis operibus quæ
ipse, aut potius Dei gratia per ipsum opera-
tur: & quatenus se animo infractū animad-
uertit in cunctis, quæ vel à Deo ipso vel ab
hominibus immittuntur, aduersis. Etenim
quò quisq; Deo qui lux est sempiterna ma-
gis propinquat, eò clarius suam vilitatem,
atq; imperfectionem perspicit & agnoscit.
Qui animi humilitate p̄ditus est, alto in
loco iacit fundamentum: & qui animo incō-
cusso est, solidā collocat spiritualis ædificij

Dij basim

Simile.

Iere. 3. a.

2. Reg. 6. d.

Iac. 4. b.

Psal. 12.

1. Re. 15. d.

basim. Quisquis ergo seipso cupit esse me-
 lior, sibi displiciat de eo q̄ est. Et q̄ vberiori
 à Deo gratia cupit cumulari: pauperum
 mendicorū imitetur exēplū, q̄ deteriore ac-
 cepta tunica, mēbris etiānū si quē habent de
 formata pditis, suā semper ostētant miserā
 atq; inopiā: occultant aut si quid forte men-
 dicatu adepti sunt preciosarū vestiū ciborū
 aut pecuniarū. Ad hunc modū & nos oculis
 diuinis pādamus nostrā calamitatē atq; pau-
 periē, vili aestimantes si quid forte nobis bo-
 ni suppetit: & vt inopes semper & indigi
 ita cū propheta dicentes. Ego vir vidēs pau-
 pertatē meā: & cū Dauide, Ludā & vilior
 fiā plus quā factus sum, & ero humilis in ocu-
 lis meis. O vtinā hunc possemus humilita-
 tis agrū perfodere, haud dubiū, quin insig-
 nē retrusarū gratiarū inueniremus thesaurū.
 Nā vt passim arcanæ testantur literæ. Deus
 superbis resistit, humilibus aut dat gratiam.
 Qui enim in altis habitat (vt dicit prophe-
 ta) humilia respicit in cælo & in terra. Rex
 quoq; Saul ita legit à domino increparus.
 Nonne quum paruulus esses in oculis tuis,
 caput in tribus Israel factus es? Tanquam si
 inquit. Quū te ipse vilem & abiectum iu-
 dicares, tum ego te sublimauī: nunc porro
 quū te sublimē aestimas, vilis corā me esse-
 ctus es.

Etus es. Animaduerte igitur quā sit Deo grā
 ta hęc animi humilitas. Et tamen tanta sit
 huius dignitas, rarissimos tamen offendas
 qui ad eius abyssum possint aut velint pene
 trare, quū tamen quisq; tantas habeat sese
 deſcendi occasiones. Nam si calamitosum
 hoc nostrū corpusculū contēplemur, innu-
 mera penē nobis exhibebit humilitatis inci-
 tamenta. Quapropter benedictus ille pa-
 triarcha Abraham magnam cum humilita-
 te ita Dominum appellabat: Loquar ad
 Dominū meū, quū sim puluis & cinis. Quin
 & ipsa anima nostra infelicis huius & cor-
 rupti corporis mole circumdata, tot est cor-
 ruptelis & pravis affectibus vitiata, & ob-
 noxia, vt vix boni quippiam operemur ci-
 tra magnum negocium, & id plerunq; ad-
 modum imperfectè, ob quasdam transuer-
 sum incidentes corruptelas.

Gen. 18. d.

Ro. 11. c.
 Gal. 4. d.

1. Tim. 3. d.

Quo pacto quisque in continuo timore perseverare
 debeat.

G A P V T 15.

AD dictam autē virtutem parandam, 4. admi.
 pro foelici bonæ vitæ progressu, con-
 tinuus ille timor filialis non medio-
 cre præstabit adiumentum. Cum me-
 tu inquit apostolus, & tremore vestram
 Diij salutem Phil. 2. b.